

MUSCA, O COLABORATOARE

Emisiunea de teatru tv. a prezentat, în luna martie, montarea Naționalului craiovean cu Unchiul Vanea de Cehov, în regia lui Mircea Cornișteanu. Spectacolul se numără printre reușitele solide ale ultimilor ani, astfel încât preluarea sa de către Televiziune ni s-a părut un gest întru totul lăudabil. Firesc, dacă nu chiar obligatoriu. Mai puțin firesc mi s-a părut, însă, anunțul de generic: "spectacol realizat în colaborare cu Teatrul Național din Craiova". Ce înseamnă, în acest caz, colaborare? Sigur că înregistrarea unui spectacol nu se face oricum, că există o regie și pentru această operație, artistică și ea. De aici, însă, până la a considera spectacolul imprimat "o colaborare" cu teatrul care l-a creat (nici măcar o

colaborare a teatrului cu televiziunea) distanța ni s-a părut cam mare.

La fel de ambiguă ni s-a părut și o altă mențiune a genericului: "colectiv distins cu Marele Premiu al Uniunii Teatrale". Care colectiv? Al teatrului? Al acestui spectacol? Pentru ce a primit Marele Premiu? Din câte știm noi, nu e un premiu pentru bună purtare și nici "pentru întreaga activitate", ci exact pentru acest spectacol cu Unchiul Vanea. Se mai impune, deci, o întrebare: de ce n-o fi luat și Televiziunea același premiu, de vreme ce montarea era rodul unei colaborări?

Dacă am fi răi (dar încercăm să nu fim) am spune că această "colaborare" ne amintește o alta: tradiționala colaborare a muștei la campania agricolă. ■ C.D.

COUPÉ

TEATRUL STRADAL

Avem comerț stradal, avem politică de stradă, avem (??) serviciile salubrității pe stradă, de ce n-am avea și teatru stradal? Mai ales că în felul acesta s-ar putea rezolva și problema crizei de spectatori în sălile de teatru. Adică, dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed. Dacă nu vine spectatorul la teatru, vine teatrul la spectator, dă buzna peste el pe stradă, îl calcă pe picioare și uneori chiar pe bățături.

Ce minunat ar fi pentru codangiii profesioniști sau amatori să-și lase rînd la ouă, sau la pui, sau la..., sau la... și să vizioneze, pe rînd, cîte o parte din spectacol. Restul timpului petrecut la coadă ar fi foarte plăcut, instructiv și educativ, fiindcă s-ar elabora și o documentată și spirituală cronică teatrală.

În ceea ce privește locul de desfășurare a spectacolelor, cred că Piața Universității ar fi cea mai potrivită: ultracentrală, spațioasă, îmbunătățiri, multiple dependențe (vezi autobuzele de pe străzile laterale) și, în plus, nu am strica nici stereotipiile celor care, au - n-au treabă, la șapte trecute fix vin la Piața Universității. Nu mă refer la cei care, venind acolo, cred - ce cred - cînd cred - dacă cred, ci la aceia care au făcut din Piața Universității un loc de șezătoare mondenă.

Primul regizor care ar face un asemenea spectacol s-ar acoperi de glorie eternă și s-ar putea plimba apoi prin toată lumea fălindu- se cu (re)descoperirea descoperirilor: teatrul în agora, remediu excelent împotriva agorafobiilor, dar și, din păcate, posibilă cauză a agorafiliilor, maladie cu mult mai greu de tratat decît prima.

Scenografii ar avea însă de luptat din greu cu natura (atîta cîtă a mai rămas în

zonă), cu arhitectura (atîta și cum se manifestă ea în clădirile moderne, mai ales), cu intemperiiile (atîtea și cum hotărăște Cel de Foarte Sus).

Actorii ar fi cei mai avantajați. Cei foarte aplaudați ar putea să împartă un număr mai mare de autografe și de bezele, cei aplaudați ar putea rămîne undeva la vedere făcînd diverse giumbușlucuri pentru a fi foarte aplaudați, iar cei neaplaudați s-ar putea pierde, discret, în mulțime.

Pentru repertoriu ce alegem? Comedii ca să rîdem, sau tragedii ca să plîngem?

Este adevărat că, după felul în care sînt

uneori montate și jucate, putem păți și invers: să ne pufnească rîsul la tragedii și să ne vină să plîngem la comedii. În ceea ce mă privește, am o singură dorință: decît să alegem piese proaste de autori străini, mai bine să alegem piese bune de autori români, sau străini, sau extratereștri, numai bune să fie.

Cu piesele sexy, mult dorite și așteptate (de cine!?), trebuie să așteptăm să vină vara, căci dacă se îmbolnăvesc actorii, unde îi internăm? Dacă-i internăm, cu ce-i tratăm? Dacă sînt tratați, cine-i tratează? Dacă îi tratează cine îi tratează, cu ce îi tratăm pe cei care îi tratează?

Poate veți obiecta că avem deja spectacole pe străzi. Da, într- adevăr, am avut și avem spectacole pe străzi; dar de circ. Eu prefer, totuși, teatrul.

■ ROXANA PÎRVĂNESCU

